

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MANUELA CAMPOSE SÁNCHEZ-BORDONY
přednesené dne 6. dubna 2017¹

Věc C-348/16

**Moussa Sacko
proti**

Commissione Territoriale per il riconoscimento della Protezione internazionale di Milano

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale di Milano (soud v Miláně, Itálie)]

„Předběžná otázka – Azyl – Výklad článků 12, 14, 31 a 46 směrnice 2013/32/EU – Právo na účinnou právní ochranu – Správní rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přiznání postavení uprchlíka, vydané po slyšení žadatele – Možnost odmítnutí žaloby bez slyšení žadatele“

1. Poprvé (pokud se nemýlím) je Soudní dvůr tázán, zda je směrnice 2013/32/EU² slučitelná s vnitrostátní právní úpravou, která umožňuje bez dalšího odmítnout nebo zamítnout žalobu podanou žadatelem o azyl proti zamítnutí své žádosti o mezinárodní ochranu.

2. Předkládající soud uvádí, že žaloba žadatele o azyl v projednávané věci je „zjevně nedůvodná“, a „správní zamítnutí“ jeho žádosti tudíž „nemůže být změněno“. Ačkoli by mu za této situace vnitrostátní předpis umožňoval žalobu bez dalšího odmítnout nebo zamítnout, vzniká pochybnost, zda je toto řešení v souladu se směrnicí 2013/32. Konkrétně předkládající soud usiluje o zjištění, zda by zamítnutí bez dalšího ve skutečnosti zbavilo žadatele práva na účinný opravný prostředek, který zaručuje čl. 46 odst. 3 směrnice.

I. Právní rámec

A. Unijní právo

Směrnice 2013/32

3. Podle článku 1 je účelem směrnice 2013/32 „stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“³.

1 – Původní jazyk: španělština.

2 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60) („směrnice 2013/32“).

3 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9) („směrnice 2011/95“).

4. V bodech 18, 20 a 60 odůvodnění téže směrnice se uvádí:

- „(18) Je v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení.“
- „(20) Za přesně stanovených okolností, z nichž je zřejmé, že žádost bude shledána neopodstatněnou [nedůvodnou], nebo pokud existují závažné obavy týkající se národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku, by měly mít členské státy možnost urychlit řízení o posouzení žádosti, zejména zavedením kratších avšak přiměřených lhůt pro některé procesní úkony, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení a účinný přístup žadatele k základním zásadám a zárukám stanoveným touto směrnicí.“
- „(60) Tato směrnice respektuje základní práva a ctí zásady uznané v Listině. Cílem této směrnice je zejména zajistit plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování článků 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 Listiny a v souladu s tím musí být prováděna.“

5. Článek 2 písm. c) směrnice upřesňuje, že:

„ ‚žadatelem‘ [je] státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto“.

6. Článek 12, začleněný v kapitole II („Základní zásady a záruky“), stanoví:

„1. S ohledem na řízení stanovená v kapitole III členské státy zajistí, aby se na všechny žadatele vztahovaly tyto záruky:

- a) žadatelé jsou informováni v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, o průběhu řízení a o svých právech a povinnostech během řízení a možných důsledcích, pokud tyto povinnosti nesplní a nebudou s orgány spolupracovat. [...];

[...]

- d) žadatelé, případně jejich právní poradci nebo jiní poradci [...], musí mít přístup k informacím podle čl. 10 odst. 3 písm. b) a k informacím poskytnutým odborníky podle čl. 10 odst. 3 písm. d), pokud rozhodující orgán zohlednil takové informace při rozhodování o jejich žádosti;

- e) žadatelům je rozhodnutí rozhodujícího orgánu o jejich žádosti oznámeno v přiměřené době [...];

- f) žadatelé jsou informováni o výsledku rozhodnutí rozhodujícího orgánu v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, nezastupuje-li je nebo nepomáhá-li jim právní poradce nebo jiný poradce. Poskytnuté informace zahrnou informace o opravných prostředcích proti zamítavému rozhodnutí [...].

2. S ohledem na postupy stanovené v kapitole IV členské státy zajistí, aby se na všechny žadatele vztahovaly záruky, které jsou rovnocenné zárukám uvedeným v odst. 1 písm. b), c), d) a e).“

7. Článek 14 odst. 1 směrnice („Osobní pohovor“) stanoví:

„Dříve než rozhodující orgán vydá rozhodnutí, poskytne se žadateli příležitost k osobnímu pohovoru o jeho žádosti o mezinárodní ochranu [...].“

8. Podle článku 17 („Zpráva z osobních pohovorů a jejich záznam“) směrnice platí:

„1. Členské státy zajistí, aby byla z každého osobního pohovoru vyhotovena podrobná věcná zpráva obsahující všechny skutkové prvky, nebo byl vyhotoven jeho přepis.

2. Členské státy mohou stanovit, že z osobního pohovoru bude pořízen zvukový nebo audiovizuální záznam. V případě, že je pořizován takový záznam z pohovoru, členské státy zajistí, aby byl záznam nebo jeho přepis k dispozici ve spisu žadatele.

3. Členské státy zajistí, aby měl žadatel na konci osobního pohovoru či ve stanovené lhůtě před tím, než rozhodující orgán přijme rozhodnutí, příležitost vyjádřit své připomínky nebo podat ústní nebo písemné vysvětlení k jakémukoli nesprávnému překladu nebo zkreslení obsaženému ve zprávě nebo v přepisu pohovoru. Za tím účelem členské státy zajistí, aby byl žadatel o obsahu zprávy nebo o skutkových prvcích přepisu plně informován, pokud to bude nutné, za pomoci tlumočníka. Členské státy poté žadatele požádají, aby potvrdil, že obsah zprávy nebo přepisu pohovoru věrně odráží obsah pohovoru.

[...]

5. Dokud rozhodující orgán nepřijme rozhodnutí, musí mít žadatelé a jejich právní zástupci nebo jiní poradci [...] přístup ke zprávě nebo přepisu, případně záznamu.

[...]“

9. V článku 31, jímž začíná kapitola III („Řízení v prvním stupni“), nadepsaném „Řízení o posouzení žádosti“, se uvádí:

„1. Členské státy vyřizují žádosti o mezinárodní ochranu v řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II.

2. Členské státy zajistí, aby řízení o posouzení žádosti bylo skončeno co nejdříve, aniž by tím byla dotčena přiměřenost a úplnost posouzení.

3. Členské státy zajistí, aby řízení o posouzení žádosti bylo skončeno do šesti měsíců od podání žádosti.

[...]Členské státy mohou prodloužit tuto šestiměsíční lhůtu uvedenou v tomto odstavci nejvýše o dalších devět měsíců v případech:

- a) které jsou po skutkové nebo právní stránce složité;
- b) kdy o mezinárodní ochranu žádá současně velký počet státních příslušníků třetí země nebo osob bez státní příslušnosti, kvůli čemuž je v praxi velmi složité skončit řízení v šestiměsíční lhůtě;
- c) kdy lze prodloužení jasně přičíst skutečnosti, že žadatel nedodržel své povinnosti podle článku 13.

[...]

8. Členské státy mohou stanovit, že se řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II urychlí nebo uskuteční na hranicích nebo v tranzitním prostoru podle článku 43, pokud:

- a) žadatel při předkládání své žádosti a jejím zdůvodňování uvedl pouze záležitosti, které nejsou důležité pro posouzení toho, zda může být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany [...], nebo
- b) žadatel pochází z bezpečné země původu ve smyslu této směrnice nebo
- c) žadatel uvedl orgány v omyl tím, že předložil nepravdivé údaje nebo doklady nebo neposkytl důležité údaje nebo doklady ohledně své totožnosti nebo státní příslušnosti, které by mohly mít negativní dopad na rozhodnutí, nebo
- d) žadatel zničil doklady totožnosti nebo cestovní doklady, které by pomohly určit jeho totožnost nebo státní příslušnost, nebo se těchto dokladů ve zlém úmyslu pravděpodobně zbavil, nebo
- e) žadatel uvedl zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné údaje, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o jeho tvrzení v souvislosti s tím, zda ho lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany [...], nebo
- f) žadatel podal následnou žádost o mezinárodní ochranu, která není podle čl. 40 odst. 5 nepřijatelná, nebo
- g) žadatel podává žádost pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon dřívějšího anebo blížícího se rozhodnutí, které by vedlo k jeho vyhoštění, nebo
- h) žadatel vstoupil na území členského státu protiprávně nebo si na něm protiprávně prodloužil svůj pobyt a podle okolností svého vstupu se bez řádného zdůvodnění buď co nejdříve nedostavil k orgánům, nebo nepodal žádost o mezinárodní ochranu, nebo
- i) žadatel odmítá splnit povinnost nechat si odebrat otisky prstů [...], nebo
- j) žadatel může být ze závažných důvodů považován za hrozbu pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek členského státu nebo byl podle vnitrostátních právních předpisů ze závažných důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti či veřejného pořádku vykonatelně vypovězen.

9. Členské státy stanoví lhůty pro přijetí rozhodnutí v řízení v prvním stupni podle odstavce 8. Tyto lhůty musí být přiměřené.

[...]"

10. Podle čl. 32 odst. 2 směrnice platí:

„V případech nedůvodných žádostí, které se vztahují k některým z okolností uvedených v čl. 31 odst. 8, mohou členské státy považovat žádost za zjevně nedůvodnou, je-li to stanoveno vnitrostátními právními předpisy.“

11. Kapitola V směrnice („Řízení o opravném prostředku“) obsahuje jediný článek (46), nadepsaný „Právo na účinný opravný prostředek“, který zní:

„1. Členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti:

a) rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, včetně rozhodnutí:

- i) o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany,
- ii) o nepřipustnosti žádosti podle čl. 33 odst. 2,
- iii) vydaného na hranici nebo v tranzitním prostoru členského státu podle čl. 43 odst. 1,
- iv) o neprovedení posouzení podle článku 39;

b) zamítnutí návrhu na obnovené posuzování žádosti po jeho zastavení podle článků 27 a 28;

c) rozhodnutí o odnětí statusu mezinárodní ochrany podle článku 45.

2. Členské státy zajistí, aby osoby, u nichž rozhodující orgán uzná, že mají nárok na doplňkovou ochranu, měly právo na účinný opravný prostředek podle odstavce 1 proti rozhodnutí o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka.

[...]

3. Členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

4. Členské státy stanoví přiměřené lhůty a další nezbytná pravidla, aby mohl žadatel využít svého práva na účinný opravný prostředek podle odstavce 1. Lhůty nesmějí znemožňovat nebo nepřiměřeně ztěžovat tento přístup žadatele k účinnému opravnému prostředku.

Členské státy mohou rovněž stanovit přezkum rozhodnutí podle článku 43 z moci úřední.

[...]“

B. Vnitrostátní právo

12. Podle předkládacího usnesení stanoví italské právo v oblasti mezinárodní ochrany správní fázi – během níž přezkoumává žádost odborná komise po pohovoru s tím, kdo žádost podává – a soudní fázi řízení – během níž žadatel, jehož žádosti nebylo vyhověno, může napadnout zamítavé správní rozhodnutí.

13. Článek 19 legislativního nařízení č. 150 z roku 2011⁴, ve znění legislativního nařízení č. 142 z roku 2015⁵, stanoví:

„1. Ve sporech o žalobách podaných proti rozhodnutím uvedeným v článku 35 legislativního nařízení č. 25 ze dne 28. ledna 2008 se použijí pravidla naléhavého řízení, nestanoví-li tento článek jinak.

[...]

3. Žaloba se podává do třiceti dnů po doručení rozhodnutí nebo do šedesáti dnů, pokud má žalobce bydliště v zahraničí, jinak je nepřipustná; [...].

4. Žaloba má odkladný účinek vyjma případů, kdy je podána:

[...]

b) proti rozhodnutí, jímž byla žádost o přiznání mezinárodní ochrany prohlášena za nepřipustnou;

c) proti rozhodnutí, jímž byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná [...];

[...]

6. Tajemník doručí žalobu a usnesení o nařízení jednání žalobci a ministerstvu vnitra [...], jakož i státnímu zastupitelství.

[...]

8. Komise, která přijala napadené rozhodnutí, může předložit veškeré písemnosti a dokumenty, které považuje za potřebné pro účely dokazování, a soud může i bez návrhu provést úkony dokazování potřebné pro vyřešení sporu.

9. Soud do šesti měsíců od podání žaloby na základě důkazů existujících v době jeho rozhodování žalobu zamítne, nebo odmítne, nebo žalobci přizná postavení uprchlíka nebo osoby, jíž se přiznává doplňková ochrana.

[...]“

II. Skutkový stav a průběh původního řízení

14. Mussa Sacko, původem z Mali, dne 20. března 2015 docestoval do Itálie a podal žádost o azyl. Dne 10. března 2016 byl osobně vyslechnut před Commissione Territoriale per il riconoscimento della protezione internazionale (územní komise pro přiznání mezinárodní ochrany; dále jen „územní komise“).

4 – Decreto legislativo „Disposizioni complementari al codice di procedura civile in materia di riduzioni e semplificazione dei procedimenti civile di cognizione, ai sensi dell'articolo 54 della legge 18 giugno 2009, n.º 69“ (legislativní nařízení, kterým se stanoví doplňující ustanovení k občanskému soudnímu řádu v oblasti redukování a zjednodušování nalézacích řízení v civilních věcech ve smyslu článku 54 zákona č. 69 ze dne 18. června 2009), GURI č. 220 ze dne 21. září 2011.

5 – Decreto legislativo «Attuazione della direttiva 2013/33/UE recante norme relative all'accoglienza dei richiedenti protezione internazionale, nonché della direttiva 2013/32/UE, recante procedure comuni ai fini del riconoscimento e della revoca dello status di protezione internazionale» (legislativní nařízení, kterým se provádí směrnice 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, a směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany), GURI č. 214 ze dne 15. září 2015.

15. Územní komise M. Sackovi dne 5. dubna 2016 oznámila, že jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítá, a v důsledku toho mu nepřiznává postavení uprchlíka ani doplňkovou ochranu. Své rozhodnutí odůvodnila tím, že žádost je založena na čistě ekonomických důvodech, aniž byla zjištěna existence *fumus persecutionis*.

16. Mussa Sacko dne 3. května 2016 napadl rozhodnutí územní komise u předkládajícího soudu. Zopakoval důvody uvedené ve své původní žádosti a v abstraktní rovině odkázal na situaci v Mali, aniž ji jakýmkoli způsobem spojil se svými zvláštními osobními poměry.

17. Předkládající soud má za to, že žaloba je zjevně nedůvodná. Podle jeho názoru a jeho slovy „bylo konstatováno (a je dokonce jisté po provedení přezkumu), že M. Sacko podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu, že je velmi chudý. Pouhá situace chudoby neumožňuje přiznat ani opatření stanovená vnitrostátním právem, a sice tzv. humanitární ochranu [...]. Zdejší soud má tudíž za to, že je možné žalobu zamítnout bez dalšího, to znamená bez nového slyšení žadatele.“

18. Předkládající soud uvádí, že pokud byl žadatel vyslechnut ve správní fázi, může být jeho žaloba zamítnuta, nebo jí může být vyhověno, aniž je potřebné nové slyšení. Tento výklad zákona byl potvrzen Suprema Corte di Cassazione (Nejvyšší soud) s odkazem na novelizované znění článku 19 legislativního nařízení č. 150 z roku 2011.

19. Podle předkládacího usnesení zavádí čl. 19 odst. 9 legislativního nařízení č. 150 z roku 2011 alternativní „nový rozhodovací model“, a sice model „rozhodnutí bez dalšího“ na základě „dokumentů existujících v okamžiku vydání rozhodnutí“. To znamená, že alternativně k řízení stanovenému v odstavci 6 téhož článku má soud možnost žalobě přímo vyhovět, nebo ji přímo zamítnout, zvláště pokud má za to, že dokumenty již založené do spisu vedou k rozhodnutí, na kterém by nový pohovor se žadatelem nic nezměnil.

20. Předkládající soud má však pochybnosti o slučitelnosti vnitrostátního ustanovení, které mu umožňuje odmítnout nebo zamítnout žalobu bez předchozího slyšení, s unijním právem, a z toho důvodu pokládá projednávanou předběžnou otázku.

III. Předběžná otázka

21. Předběžná otázka, zapsaná do rejstříku kanceláře Soudního dvora dne 22. června 2016, zní:

„Musí být směrnice 2013/32/EU (zvláště články 12, 14, 31 a 46) vykládána v tom smyslu, že připouští takové řízení, jako je italské řízení (čl. 19 odst. 9 legislativního nařízení č. 150/2011), v němž soud, jemuž byla věc předložena žadatelem o azyl – jehož žádost správní orgán pověřený posuzováním žádostí o azyl po provedení úplného posouzení a po slyšení zamítl – má možnost žalobu bez dalšího zamítnout a nemusí provést nové slyšení žadatele, je-li žaloba zjevně nedůvodná a neexistuje žádná vyhlídka na zrušení zamítavého rozhodnutí správního orgánu?“

IV. Řízení před Soudním dvorem a postoj účastníků řízení

22. Vedle M. Sacka a italské vlády předložily písemná vyjádření belgická, česká, francouzská, maďarská a polská vláda, jakož i Komise. Soudní dvůr nepovažoval za nezbytné konat ústní jednání.

23. Podle M. Sacka čl. 19 odst. 9 legislativního nařízení č. 150 z roku 2011 neumožňuje bez dalšího a bez slyšení odmítnout žalobu, nýbrž ve prospěch žadatele pouze vyžaduje, aby byla jeho žaloba posouzena a bylo o ní rozhodnuto urychleně, aniž jsou dotčeny záruky spojené s účinným opravným prostředkem. Podle jeho názoru právo zaručené článkem 46 směrnice 2013/32 neumožňuje, aby bylo v zájmu urychlenosti řízení upuštěno od meritorního přezkumu nebo od slyšení žadatele za účelem posouzení okolností jeho případu.

24. Členské státy, které se zúčastnily řízení, se shodují v tom, že vzhledem k tomu, že slyšení žadatele je nevyhnutelné ve správní fázi, lze od něj za určitých okolností upustit v soudní fázi řízení.

25. Tato shoda mezi členskými státy však není bezvýhradná.

26. Italská vláda v této souvislosti hájí názor, že článek 19 legislativního nařízení č. 150 z roku 2011 zavádí řízení, které i přesto, že výslovně nestanoví možnost slyšení, představuje účinný opravný prostředek a nebrání soudu, aby se v odůvodněných případech rozhodl vyslechnout žadatele, pokud to považuje za potřebné.

27. Podle italské vlády směrnice 2013/32 ani obecné unijní zásady v oblasti spravedlivého procesu neukládají povinnost obecně a bez rozdílu nařídit slyšení v soudní fázi. Tato fáze navíc musí být skončena v přiměřené době.

28. Podle belgické vlády směrnice 2013/32 bez ohledu na to, zda žaloba nebo opravný prostředek jsou či nejsou zjevně nedůvodné, slyšení v soudní fázi nevyžaduje. Vzhledem k zárukám poskytnutým samotnou směrnicí k zajištění přepisu pohovoru konaného ve správní fázi evropský normotvůrce dospěl (logicky) k závěru, že pro zajištění zevrubného posouzení skutkových a právních aspektů, jichž se žadatel dovolává, není účelné vyžadovat konání druhého slyšení v soudní fázi řízení.

29. Podle mínění české vlády se právo být vyslechnut realizuje ve správní fázi řízení a z článku 46 směrnice 2013/32 nebo z článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) nevyplývá, že právo na účinnou právní ochranu ukládá v každém případě druhý pohovor, a to tím spíše tehdy, je-li žaloba zjevně nedůvodná. Jiný výklad by vedl pouze k umělému prodlužování řízení.

30. Francouzská vláda zastává výklad, že z celkové systematiky směrnice 2013/32 i z jejích přípravných prací jasně vyplývá, že slyšení žadatele v soudní fázi není povinným úkonem a možnost jeho zavedení je ponechána na procesní autonomii členských států. Dodává, že by navíc bylo nepřipadné dovolávat se zásady rovnocennosti, jelikož neexistuje srovnatelný vnitrostátní opravný prostředek. Pokud jde o zásadu efektivity, záruky čl. 46 odst. 3 směrnice musí být v každém případě respektovány; to platí i v případě odmítnutí bez předchozího slyšení, které není nevyhnutelnou podmínkou pro respektování těchto záruk.

31. Maďarská vláda poukazuje na judikaturu Soudního dvora ohledně směrnice 2008/115/ES⁶. Uvádí, že slyšení v soudní fázi není povinné a v takových situacích, jako je situace v původním řízení, od něj lze upustit. V každém případě italská právní úprava je slučitelná s unijní právní úpravou, jestliže nevykládá možnost, aby soud žadatele vyslechl, pokud to považuje za potřebné.

32. Polská vláda tvrdí, že členské státy, které jsou povinny respektovat zásady rovnocennosti a efektivity, jakož i právo na účinnou právní ochranu, mohou v soudní fázi provést slyšení. Tyto zásady by podle uvedené vlády nebyly případným zamítnutím žaloby bez předchozího slyšení v zásadě porušeny za předpokladu, že by žadatel byl vyslechnut ve správní fázi. To vše ostatně v zájmu dosažení cíle urychlenosti sledovaného samotnou směrnicí 2013/32.

6 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. 2008, L 348, s. 98).

33. Podle Komise žádné unijní pravidlo nestanoví podmínky, za kterých musí být zajištěno právo být v řízení vyslechnut. Jejich stanovení přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu při respektování zásad efektivity a rovnocennosti. Tvrdí, že pro určení, zda je povinné provést slyšení v soudní fázi, je třeba zohlednit charakteristiky azylového řízení jako celku a okolnosti, které mohou odůvodňovat, že od provedení tohoto úkonu bude upuštěno.

34. Komise poukazuje na to, že podle Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“) je právo být vyslechnut obecnou zásadou, od níž lze upustit pouze za výjimečných okolností. Skutečnost, že správní orgán zamítl žádost jako zjevně nedůvodnou, jednu z takových okolností nepředstavuje. Stejně tak ji podle názoru Komise nepředstavuje zdlouhavost řízení ani dodatečné finanční náklady spojené s konáním slyšení.

35. V konečném důsledku musí být podle Komise slyšení pravidlem, i když nikoli pravidlem absolutním. Výjimečně – pokud je v odůvodnění žádosti o azyl poukazováno jen na hospodářské důvody, skutkový stav je jednoduchý a nerozporný a byly respektovány patřičné záruky ve správní fázi – může výjimka z tohoto pravidla odpovídat cíli urychlenosti uvedenému v bodě 20 odůvodnění směrnice 2013/32.

V. Analýza

36. Otázka, kterou pokládá Tribunale di Milano (soud v Miláně, Itálie), je na první přečtení velmi výstižná: je třeba rozhodnout, zda je vnitrostátní právní úprava, která umožňuje žaloby podané proti zamítavým správním rozhodnutím o žádostech o mezinárodní ochranu bez dalšího odmítnout nebo zamítnout, v souladu se směrnicí 2013/32.

37. Podle jejího podrobnějšího odůvodnění se však otázka ukazuje jako poněkud složitější. Ve skutečnosti se totiž pochybnosti zřejmě nevztahují obecně na „právo na slyšení“ nebo, chceme-li, na „právo být vyslechnut“, nýbrž na specifickou podobu či variantu tohoto práva, která spočívá v „právu na pohovor“ nebo „být osobně vyslechnut“⁷.

38. Otázka předkládajícího soudu se omezuje na případnou potřebu znovu *osobně* vyslechnout žadatele o azyl v rámci řízení o žalobě, jíž žadatel napadá správní rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti.

39. Jak se pokusím dále vysvětlit, „právo být osobně vyslechnut“ jako druh „práva na slyšení“ má své místo v rámci správní fáze azylového řízení. V soudní fázi se však uplatňuje právo žalobce vylicít argumenty na podporu svého návrhu (a v tomto rozsahu být vyslechnut) před soudem, což je právo, které nelze srovnávat s právem být *osobně* vyslechnut.

40. Jak pro předkládající soud, tak pro vlády, které předložily písemná vyjádření, je mimo jakoukoli pochybnost, že provedení osobního pohovoru se žadatelem je nepominutelnou náležitostí správní fáze.

7 – O sémantických (a překladatelských) úskalích těchto výrazů se zmiňuje generální advokát P. Mengozzi ve stanovisku ve věci M. (C-560/14, EU:C:2016:320), poznámka pod čarou 6: „Zdá se, že překlad francouzského pojmu ‚droit d’être entendu‘, (‘right to be heard’ v angličtině, ‚Recht auf Anhörung‘ v němčině, ‚Derecho a ser oído‘ ve španělštině) do italštiny je nejednoznačný. V italském znění judikatury Soudního dvora se někdy používá pojem ‚diritto al contraddittorio‘ (právo být slyšen) [viz například rozsudek ze dne 22. listopadu 2012 ve věci M. M. (C-277/11, EU:C:2012:744, body 82, 85 nebo 87)], jindy se používá pojem ‚diritto di essere sentiti‘ (právo být vyslechnut) [viz například rozsudek ze dne 10. září 2013 ve věci G. a R. (C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, body 27, 28 nebo 32) nebo ze dne 17. března 2016 ve věci Bensada Benallal (C-161/15, EU:C:2016:175, body 21 nebo 35)] a jindy i pojem ‚diritto di essere ascoltato‘ (právo být vyslechnut) [viz například rozsudek ze dne 11. prosince 2014 ve věci Boudjlida (C-249/13, EU:C:2014:2431, body 1, 28 nebo 30): tento pojem odpovídá pojmu používanému v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen ‚Listina‘) a doslovně odpovídá výše uvedeným pojmům ve francouzském, anglickém, německém a španělském znění]. Dotčené právo, které pochází z latinského úsloví *audi alteram partem* nebo *audiatur et altera pars*, je procesním právem vyjadřujícím nejobecnější právo na obhajobu [...]“.

41. Článek 14 odst. 1 směrnice 2013/32 totiž jednoznačně stanoví, že ve správní fázi musí být „žadatelé“ poskytnuta „příležitost k osobnímu pohovoru o jeho žádosti o mezinárodní ochranu“⁸. V případě M. Sacka, jenž byl osobně vyslechnut územní komisí, se tak stalo.

42. Článek 46 směrnice 2013/32, jehož předmětem jsou řízení o žalobě proti zamítnutí žádosti, však nezakotvuje konání zmíněného pohovoru. Toto ustanovení zaručuje „právo na účinný opravný prostředek před soudem“ (odstavce 1 a 2), který „[obsahuje] plné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky“ (odstavec 3). Nadto vyžaduje, aby o něm bylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě, která nesmí znemožňovat nebo nepřiměřeně ztěžovat přístup žadatele k účinnému opravnému prostředku (odstavec 4), a aby opravný prostředek měl v zásadě odkladný účinek (odstavec 5). Nikde však neuvádí, že taková soudní řízení musí zahrnovat osobní pohovor se žadatelem.

43. Navíc čl. 46 odst. 4 směrnice 2013/32 nejenom svěřuje členským státům, aby stanovily „přiměřené lhůty“ pro napadení rozhodnutí, na která odkazuje odstavec 1, nýbrž jim také umožňuje zavést „další nezbytná pravidla, aby proti nim mohl žadatel“ využít práva na opravný prostředek.

44. V této souvislosti spadá nastavení řízení o žalobách proti správním rozhodnutím o zamítnutí žádosti o azyl do rámce procesní autonomie členských států⁹. Jejich volnost při zavádění procesních pravidel, která považují za vhodná, však není absolutní, neboť je podmíněna přesně stanovenou povinností dosáhnout výsledku, takže vnitrostátní řízení musí v každém případě představovat opravný prostředek, který je způsobilý účinně zajistit právo na právní ochranu podle článku 47 Listiny.

45. Jak je uvedeno v bodě 60 odůvodnění směrnice 2013/32, tato směrnice „respektuje základní práva a ctí zásady uznané v Listině“, přičemž jejím cílem je zejména zajistit „plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování“ mimo jiné článku 47 Listiny a musí být „v souladu s tím [...] prováděna“¹⁰.

46. Soudní dvůr rozhodl, že „právo být vyslechnut je nedílnou součástí dodržování práva na obhajobu“¹¹ a že se jím „zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů“¹².

8 – Článek 34 odst. 1 směrnice 2013/32 rovněž výslovně ukládá povinnost provést „osobní pohovor ohledně přípustnosti žádosti“, když rozhodující orgán uvažuje o jejím odmítnutí z některého z důvodů stanovených v článku 33 téže směrnice.

9 – Jak připomíná Soudní dvůr v rozsudku ze dne 17. března 2016, Bensada Benallal (C-161/15, EU:C:2016:175), bod 24, „při neexistenci unijních pravidel v této oblasti je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby na základě zásady procesní autonomie taková pravidla stanovil, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivá než pravidla upravující podobné situace podléhající vnitrostátnímu právu (zásada rovnocennosti) a v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) (rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Eturas a další, C-74/14, EU:C:2016:42, bod 32 a citovaná judikatura)“.

10 – Ohledně článku 39 směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (Úř. věst. 2005, L 326, s. 13), který je bezprostředním normativním předchůdcem článku 46 směrnice 2013/32, Soudní dvůr v rozsudku ze dne 17. prosince 2015, Tall (C-239/14, EU:C:2015:824), bod 51, potvrdil, že „[v]lastnosti opravného prostředku upraveného v článku 39 uvedené směrnice [...] musí být definovány v souladu s článkem 47 Listiny, který je potvrzením zásady účinné soudní ochrany a každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má podle něho za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem“. V tomto smyslu viz mimo jiné rozsudek ze dne 18. prosince 2014, Abdida (C-562/13, EU:C:2014:2453), bod 45.

11 – Rozsudek ze dne 9. února 2017 M. (C-560/14, EU:C:2017:101), bod 25, v němž jsou zmíněny rozsudky ze dne 5. listopadu 2014, Mukarubega (C-166/13, EU:C:2014:2336), body 49 a 50, jakož i ze dne 11. prosince 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431), body 39 a 40.

12 – Rozsudek Mukarubega (C-166/13, EU:C:2014:2336), bod 46. Jak zdůraznil generální advokát Y. Bot ve svém stanovisku ve věci M. (C-277/11, EU:C:2012:253), bod 81, tímto způsobem je dosahováno cíle „[...] umožnit příslušnému orgánu účelně zohlednit všechny relevantní skutečnosti“.

47. Tento právní názor byl uplatněn v oblasti vztahů mezi jednotlivci a orgány veřejné správy a zejména ve správních řízeních o přiznání mezinárodní ochrany¹³. Jeho přenesení do oblasti soudního řízení zapadá mezi složky práva na účinnou právní ochranu, jehož ukázkou je právo na účinný opravný prostředek, které je chráněno článkem 46 směrnice 2013/32.

48. K tomu, aby si právo obrátit se na soud zasluhovalo označení za účinné, „je třeba, aby vnitrostátní soud mohl ověřit opodstatněnost důvodů, které vedly příslušný správní orgán k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná nebo zneužívající, aniž by se na tyto důvody vztahovala nevyvratitelná domněnka legality“¹⁴.

49. Na základě výše uvedených předpokladů zahrnuje právo být vyslechnut ve správní fázi řízení možnost obrátit se osobně na orgán veřejné moci k obhajobě vlastních práv a zájmů předtím, než tento orgán veřejné moci přijme rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu¹⁵. Po přijetí rozhodnutí nastupuje právo na účinný opravný prostředek, jestliže rozhodující správní orgán zamítne návrh žadatele.

50. To je právě případ dotčený v projednávané věci, ve které jde o upřesnění toho, jakými postupy se má ubírat řízení, jímž se má usnadnit přístup k soudu, který v konečném důsledku objasní, zda bylo správní rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s právem.

51. V této souvislosti bude účinnost opravného prostředku stanoveného článkem 46 směrnice 2013/32 zajištěna, pokud bude žalobce (obvykle prostřednictvím svého právního zástupce nebo jiných poradců) moci soudu vylíčit důvody, jimiž je zpochybňována zákonnost napadeného rozhodnutí, a pokud soud může ověřit opodstatněnost uvedeného rozhodnutí.

52. První podmínkou tedy je, aby žadatel o mezinárodní ochranu (případně ten, kdo mu poskytuje právní pomoc nebo poradenství nebo ho ve věci zastupuje) mohl vykonat obhajobu s veškerými procesními zárukami spojenými se spravedlivým soudním řízením. Pokud tomu tak je, byl žadatel *vyslechnut* soudem, neboť mu bylo umožněno vylíčit – ne nutně ústně, neboť procesní pravidla mohou oprávněně zakotvit pouze písemné řízení – argumenty, které považuje za vhodné na podporu svého návrhu.

53. Právo být vyslechnut soudem však nezahrnuje údajné „právo na pohovor“ v rámci soudního řízení. Zahrnuje, opakuji, právo vylíčit před soudem důvody, na nichž se zakládá návrh na přezkum správního rozhodnutí, jež je napadeno pro porušení práv a zájmů dotčené osoby, ale ne právo na osobní pohovor se soudcem, který přezkoumává postup správního orgánu.

54. Tento argument je však hned třeba upřesnit. Nemůže být totiž chápán jako překážka přijetí určitých procesních opatření k provedení dokazování¹⁶, ať už na návrh účastníka nebo i bez návrhu, o nichž může soud rozhodnout, pokud to považuje za potřebné pro řádný výkon spravedlnosti. Mezi ně spadá výslech žadatele v průběhu soudního řízení.

13 – Generální advokát P. Mengozzi ve stanovisku ve věci M. (C-560/14, EU:C:2016:320), bod 48, zdůraznil tuto skutečnost v souvislosti s doplňkovou ochranou, když uvedl, že „s ohledem na zvláštní povahu a cíle řízení k ověření, zda jsou splněny podmínky pro přiznání statusu podpůrné ochrany, účinný přístup k právům přiznaným tímto statutem předpokládá, aby dotčené osobě bylo umožněno vykonat své právo být vyslechnut[a] v tomto řízení *obzvlášť účinným způsobem*. Pouze pokud má žadatel účinnou možnost vylíčit užitečné a účinně svůj osobní příběh a jeho pozadí, když příslušnému správnímu orgánu vylíčí konkrétním a přiměřeným způsobem všechny skutkové okolnosti a skutečnosti na podporu své žádosti, může mít účinný přístup k právům přiznaným tímto statutem, jak je stanoven ve směrnici 2004/83“. Zvýraznění provedeno v originálu.

14 – Rozsudek ze dne 28. července 2011, Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524), bod 61.

15 – Význam zájmů dotčených ve správní fázi řízení je důvodem, proč evropský normotvůrce zvolil model, který zakotvuje náležitost osobního pohovoru. Opět slovy generálního advokáta P. Mengozziho, uvedenými v jeho stanovisku ve věci M. (C-560/14, EU:C:2016:320), bod 58, „[o]sobní slyšení představuje maximální vyjádření práva být vyslechnut. Pro žadatele představuje jedinou příležitost vylíčit osobně svůj osobní příběh a mluvit s tou nejkvalifikovanější osobou pro zohlednění jeho osobní situace“.

16 – Připomínám, že čl. 19 odst. 8 novelizovaného znění legislativního nařízení č. 150 z roku 2011, reprodukovany v bodě 13 tohoto stanoviska, umožňuje vnitrostátnímu soudu „i bez návrhu provést úkony dokazování potřebné pro rozhodnutí sporu“.

55. Tento výsledek může být samozřejmě vhodný ke splnění povinnosti podle článku 46 směrnice 2013/32, tedy k tomu, aby se podle odstavce 3 tohoto ustanovení uskutečnilo „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky“.

56. Jelikož článek 46 směrnice 2013/32 – na rozdíl od toho, co ukládá článek 14 téže směrnice ve vztahu ke správní fázi – do soudního řízení výslovně nepřebírá náležitost osobního pohovoru, nemusí být tato náležitost vnitrostátním zákonem, který uvedenou směrnici provádí, zavedena do předpisů upravujících soudní řízení.

57. Článek 46 je navíc třeba vykládat v kontextu mechanismu posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, který upravuje směrnice 2013/32, to znamená se zohledněním úzké vazby řízení o žalobě na správní fázi, jež mu předchází a v níž musel žadatel o azyl nevyhnutelně vyslechnut.

58. Pokud správní fáze proběhla řádně, existuje věrohodný důkaz o pohovoru se žadatelem¹⁷, jenž musel mít možnost ke zprávě předložit vlastní tvrzení, vysvětlení nebo opravy¹⁸. Jelikož musí být tato zpráva z pohovoru nebo přepis pohovoru zařazena do spisu, který je předáván soudu, musí obsah pohovoru představovat důležitý prvek posouzení pro toho, kdo má provést „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky“, na které odkazuje čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32. Tato směrnice, jež respektuje procesní autonomii států, neusiluje nad rámec svých ustanovení o omezení postupu soudu, do jehož obezřetného posouzení je svěřován citlivý úkol s konečnou platností rozpoznat, zda je zamítavé správní rozhodnutí v souladu s právem.

59. Pohovor se žadatelem před soudem musí tedy záviset na jeho potřebnosti pro „úplné posouzení“, k němuž je soud povinen v zájmu účinné právní ochrany práv a zájmů žadatele o azyl. Směrnice 2013/32 nestanoví povinnost pohovoru, ale nevylučuje ani možnost, že o jeho konání bude rozhodnuto, když ho soud, který má rozhodnout, bude považovat za nezbytný pro vydání rozsudku.

60. Výše uvedené platí pro všechna soudní řízení, v nichž je přezkoumáván soulad správních rozhodnutí o zamítnutí žádostí o mezinárodní ochranu s právem. Existují však určité hraniční případy, v nichž je nepřijatelnost žaloby natolik očividná a zjevná, že „úplné posouzení“ podle čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 spočívá pouze ve zvážení písemných podání předložených soudu (tedy již v rámci řízení) nebo objektivních údajů uvedených ve správním spise.

61. V těchto případech zjevné nepřijatelnosti žaloby nebo stejně tak očividné nedůvodnosti návrhových žádání žaloby je požadavek na (druhý) osobní pohovor – vedle pohovoru již uskutečněného v předsoudní fázi – jak neopodstatněný, tak nepřiměřený.

17 – Podle čl. 17 odst. 1 směrnice 2013/32 „[č]lenské státy zajistí, aby byla z každého osobního pohovoru vyhotovena podrobná věcná zpráva obsahující všechny skutkové prvky, nebo byl vyhotoven jeho přepis“. Odstavec 2 téhož článku připouští možnost, aby členské státy stanovily, „že z osobního pohovoru bude pořízen zvukový nebo audiovizuální záznam“, přičemž v takovém případě „zajistí, aby byl záznam nebo jeho přepis k dispozici ve spisu žadatele“.

18 – Článek 17 odst. 3 směrnice 2013/32 poskytuje žadateli „na konci osobního pohovoru či ve stanovené lhůtě před tím, než rozhodující orgán přijme rozhodnutí, příležitost vyjádřit své připomínky nebo podat ústní nebo písemné vysvětlení k jakémukoli nesprávnému překladu nebo zkreslení obsaženému ve zprávě nebo v přepisu pohovoru“. Za tím účelem členské státy, jak se stanoví dále v tomto odstavci, „zajistí, aby byl žadatel o obsahu zprávy nebo o skutkových prvcích přepisu plně informován, pokud to bude nutné, za pomoci tlumočníka. Členské státy poté žadatele požádají, aby potvrdil, že obsah zprávy nebo přepisu pohovoru věrně odráží obsah pohovoru“.

62. Mohou totiž nastat případy naprosté beznaděжности soudní žaloby¹⁹, ve kterých by nemělo konání pohovoru žádný smysl ani užitek. Nevidím důvod, proč by návrhy na soudní přezkum v této oblasti měly být vyloučeny z možnosti rozhodnout o jejich nepřipustnosti, když jsou zjevně nedůvodné nebo nesplňují minimální procesní podmínky. A za takových okolností²⁰, opakují, může být rozhodnutí soudu oprávněně vydáno bez nutnosti provést další dokazování v rámci řízení.

63. Mimo tyto případy, když případná beznaděжность žaloby závisí na méně jednoznačném posouzení merita návrhu, musí před odmítnutím (nebo zamítnutím) žaloby nutně dojít k „posouzení“ její podstaty, které k tomu, aby bylo ve smyslu čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 „úplné“, musí mít k dispozici dostatečné podklady k posuzování. Mimo jiné by v případě nutnosti mohl být osobní výslech žadatele vhodný k tomu, aby si soud utvořil názor na věc.

64. Označení žaloby za nepřipustnou nebo nedůvodnou musí být vždy výsledkem posouzení uskutečněného na základě analýzy skutkových a právních okolností návrhu na přezkum. Takový výsledek bude nutně záviset na povaze důvodu, který zakládá beznaděжность opravného prostředku. A při posouzení tohoto důvodu nebo důvodů se vhodné poznatky nezbytné k rozhodnutí mohou případně nacházet přímo v samotné žalobě nebo ve spise z předchozího správního řízení, zatímco v jiných je bude nutné získat prostřednictvím dokazování.

65. Vzhledem k tomu, že směrnice 2013/32 ukládá povinnost provést pohovor ve správní fázi vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu, domnívám se, že potřeba opakovat pohovor v soudním řízení vyvstává pouze tehdy, pokud se následně ukáže, že (první) pohovor nebyl pro soud, který rozhoduje o žalobě, dostatečně ilustrativní a že soud má o způsobu rozhodnutí o žalobě pochybnosti.

66. Podle mého názoru by za právě předestřených okolností pohovor se žadatelem, o jehož provedení soud rozhodne podle svého volného uvážení, představoval náležitost, od níž by nebylo možné upustit z důvodu urychlenosti, uvedeného v bodě 20 odůvodnění směrnice 2013/32.

67. Provedení pohovoru v rámci soudního řízení by za stejné situace nebránilo ani důvody hospodářské povahy (jako jsou ty, které uvádí předkládající soud)²¹. Ačkoli bod 20 odůvodnění směrnice 2013/32 připouští, aby členské státy urychlily řízení o posouzení žádosti, neumožňuje upustit od provedení úkonů, které jsou nevyhnutelné pro zajištění práva na účinnou právní ochranu žalobce. Ve skutečnosti tentýž bod odůvodnění pouze odkazuje na možnost zavedení „kratších [...] lhůt pro některé procesní úkony“ a ponechává v každém případě nedotčenou potřebu provést úplné posouzení žádosti a zachovávat základní zásady a záruky stanovené toutéž směrnicí.

68. Článek 46 směrnice 2013/32 musí být tudíž vykládán v tom smyslu, že sice neukládá povinnost zavést pohovor, ale také neumožňuje vnitrostátnímu zákonodárci bránit soudu, aby o jeho provedení rozhodl, pokud to považuje za nezbytné v zájmu úplného posouzení skutkových a právních okolností žádosti o azyl, když bude považovat informace zachycené v pohovoru provedeném ve správní fázi za nedostatečné. Procesní předpisy členských států by za této situace měly soudu poskytnout možnost osobně vyslechnout žadatele, pokud to soud bude považovat za nevyhnutelné.

19 – Pomysleme například na žaloby nepochybně opožděné nebo takové, které nesplňují minimální předepsané procesní náležitosti, u nichž je namísto odmítnutí *a limine*. Tento druh žalob je také možné zamítnout z meritorních důvodů a není nezbytné provést obvyklé procesní úkony, když se návrh žalobce opírá mimo jiné například o tvrzení, jež jsou naprosto irelevantní z hlediska požadavků na uznání za osobu požívající mezinárodní ochrany.

20 – Soudní dvůr převzal právní názor ESLP v tom smyslu, že je namísto upustit od ústního projednání, „pokud věc nevyvolává skutkové nebo právní otázky, které nemohou být vhodným způsobem vyřešeny na základě spisu a písemných vyjádření účastníků“. Viz mimo jiné rozsudek ze dne 4. června 2015, Andechser Molkerei Scheitz v. Komise (C-682/13 P, nezveřejněný, EU:C:2015:356), bod 46, s odkazem na rozsudek ESLP ze dne 12. listopadu 2012, Döry v. Švédsko (ECLI:CE:ECHR:2002:1112JUD002839495), § 37.

21 – Odstavec 2 strana 4 italského originálu předkládacího usnesení.

69. Ve věci, jež je předmětem žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, předkládající soud nemá pochybnosti – spíše naopak – o zjevné nedůvodnosti žaloby podané M. Sackem, jehož žádost jednoznačně není založena na důvodech pro přiznání mezinárodní ochrany. Je-li tomu tak, zůstává možnost ji odmítnout nebo zamítnout bez dalšího, bez nového pohovoru se žadatelem (nynějším žalobcem). Takové rozhodnutí bude samozřejmě platné, pokud bude výsledkem úplného posouzení všech okolností případu, mezi něž je třeba počítat „užitečné a účinné vyjádření stanoviska“ M. Sacka, uvedeného při osobním pohovoru, který se uskutečnil ve správní fázi řízení.

70. Znění vnitrostátní právní úpravy (čl. 19 odst. 9 legislativního nařízení č. 150 z roku 2011), jak je předestírá předkládající soud, zřejmě neznemožňuje provedení pohovoru v soudní fázi řízení, jelikož uvedené ustanovení umožňuje soudu přijmout opatření k provedení dokazování, která považuje za potřebná. Není tedy důvod mít za to, že je v rozporu se systémem opravných prostředků, který zakotvuje směrnice 2013/32.

71. Soudnímu dvoru nepřísluší přiklonit se k jednomu nebo druhému výkladu italské právní úpravy v této oblasti. Konkrétně nemůže vstupovat do sporu, který lze dovodit z předkládacího usnesení, vzniklého ohledně postoje, který k této otázce zaujaly Suprema Corte di Cassazione (Nejvyšší soud) a samotný předkládající soud, tím spíše nelze-li, jak tvrdí italská vláda²², vyloučit alternativní výklad slučitelný s tím, co navrhuji u směrnice 2013/32. V každém případě přísluší rozhodnutí o této otázce předkládajícímu soudu.

VI. Závěry

72. S ohledem na výše uvedené navrhuji Soudnímu dvoru, aby Tribunale di Milano (soud v Miláně, Itálie) odpověděl takto:

„Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, zejména její články 12, 14, 31 a 46, je třeba vykládat v tom smyslu, že umožňuje příslušnému soudu rozhodnout bez dalšího, aniž je potřebný osobní pohovor se žalobcem, o žalobách podaných proti rozhodnutím o zamítnutí žádostí o mezinárodní ochranu, pokud:

- a) žaloba je zjevně nedůvodná, a proto nemá vyhlídku na úspěch; a
- b) toto rozhodnutí je přijato po provedení úplného posouzení skutkových a právních okolností situace žadatele, včetně informací uvedených v osobním pohovoru provedeném ve správní fázi, které jsou podle mínění soudu dostatečné pro rozhodnutí o žalobě.“

22 – Body 24 a 25 písemného vyjádření italské vlády.